DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Vol. IV.] Saturdag den 29sten Juny, 1816. [No. 26.

Fiscaals's Comptoir, 29sten Juny, 1816.

DE ondergetekende als daar toe door den Weledelen Achtbaren Raad behoorlyk gequalificeerd, doet by deze alle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Brooden voor deze en volgende week te bakken het gewigt moeten houden als—

De Fransche Broden 21, en
De Ronde Broden 22 oncen,
Op pœne als by publicatie is gestatueerd.
Per order van den Raad Fiscaal.
P. HOCHE Eerste Clerk.

PUBLIEKE INSCHRYVING.

INGEVOLGE authorisatie van Zyne Excellentie den Vice Admiraal A. Kikkert, Gouverneur Generaal van Curaçao en onderhorige eilanden. Commandeur van de Militaire Willems Orde. &c. &c. &c.

Zal den Raad Contrarolleur Generaal der Finantien, Ridder der Militaire Willems Orde, &c. &c. by inschryving aan den meestbiedende verkopen. Ongeveer Tien Duizend Guldens Hollands Courant in wisselbrieven te trekken (door zyne excellentie voornoemd) op, en betaalbaar by het Departement van Koophandel en Kolonien in 's Graven Hage alle op twe maanden na zigt; voor militaire tractementen en soldyen.

De inleevering der Biljetten van inschryving zal kunnen geschieden, van heden af tot uiterlyk Zaturdag 29 Juny 1816 's middags ten 12 uuren, aan het Bureau van my Raad Contrarolleur Generaal der Finantien voornoemd.

Zullende het antwoord op dezelve ter zelve plaatse en dage gegeeven worden, tusschen 2 en 3 uuren nademiddag.

Den Raad Contrarolleur Generaal voornd.
(was getekend) NUBOER.
Curaçao den 25sten Juny 1816.

ADVERTISSEMENT.

EEN Ieder word gewaarschouwd, geen gelt, ofte goederen en waaren ofte eenig credit te geeven, aan het scheeps volk, van het brigantyn schip Willem den Eersten, zonder schriftelyk concent, van den ondergeteekende, zullende die geene, hier teegen contrarie handelende, geene betalinge, kunnende vorderen, veelminder genieten. Een ieder hoede zich voor schade.

J. BRANDT.
Curaçao den 2sten Juny 1816.

DEN ondergeteekende verzoekt met ernst, allen de geenen die nog Hoofd en Famille Geld schuldig zyn, zulks zonder uitstel te komen afdoen; zullende hy anders in de onaangenaame noodzakelykheid zich bevinden teegen hun strenge middelen in het werk te stellen.

MATTHS. SCHOTBORGH, G. z.
Ontvanger Generaal.
Curaçao, 14den Juny, 1816.

TE KOOP,

EEN Huis gelegen op het Eiland Aruba, drie Jaren geleden gebouwd door de voormalige Engelsch commandant Church, en tegenwoordig geocupeerd door den Heer Benjamin Suares; voor prys en conditie gelieven zig te addresseren by den Eygenaar

JACOB DE JEOSUAH NAAR.
Curaçao, 21sten Juny 1816.

400 Pattinjes Premie.

DE bovenstaande premie word door den ondergeteekende beloofd, aan die gene die een Doos aldus gemerkt I I K inhoudende 40 Repetitie Orlogies, en 40 Zilvere Orlogies met Kap en Juweel, en andere Kleinoodien, uit het wrak van de golet L'Esperance, schipper wylen Josef Bonafie, die op den 17den dezes op Isla D'Avis of Voorgeleiland gestrand is geréd heeft. Een gevoeglyke premie zal mede gegeven worden, voor enige verdere gedeelte van de lading van 't gemelde vaartuig, bestaande in Wynen, &c. die men moog opgevischt hebben.

JOSEPH J. KING.
Curaçao den 24den May, 1816.

Gouvernement's Secretary den 21sten Juny 1816

HIERBY wordt kennis gegeven dat ter Gouvernement's Secretary een Brieven Zak zal worden opgemaakt, om met het Galjas schip de Drie Gebroeders, Kapitein Jelle Hellibrands, van hier naar Amsterdam verzonden te worden, en dat dezelve op Maandag den 1sten July, om zeven uuren des morgens zal gesloten worden.

De Secretaris van Zyne Excellentie den Gouverneur Generaal,
W. PRINCE.

Brieven, ter Gouvernement's Secretary berustende:

AAN

Manl: Erigo	Anna Toeoda: Citeuse
Pelissier	Francisca Pareia.
Marta: C. Stoel	Theophile Borel Jansz
E. Lois Dagrin	J. Stuylingh Cornelis
Maria Locrees Claas	Lorenzo Potesta
Wed: Tonie Vercal	Maria Helena Mensel

DE ondergeteekende maakt aan het publiek bekend, dat hy zich geassocieerd heeft met den Heer A. O. Romer onder de firma van C. W. Jutting & Co.

21sten Juny. C. W. JUTTING.

TE KOOP,

EEN Party Moppen, Blaauwe en Roode Vloerbakken, Pannen en Vorsten. Voor informatie wegens de pryzen gelieve men zig te addresseeren by C. W. JUTTING.
21sten Juny.

ALLE de geenen welke eenige pretentien hebben ten laste het brigantyn schip Drie Gebroeders, gevoerd door J. Hillebrand, werden verzocht hunne reekeningen in te leveren ten Kantore van de ondergetekenden, voor Saturdag den 29sten deezer, zullende gemelde vaartuig de Maandag daaraan volgende naar Europa vertrekken.

BING & JUTTING.
Curaçao den 21sten Juny, 1816.

DE ondergetekenden maken by deze bekend, dat hunne compagnieschap met wederzydse genoegen is gescheiden, en dat het negotie voortaan door O. M. Dacosta (die tot het schikken der openstaande rekenings van de geweezene firma van O. M. Dacosta & Co. gequalificeerd is) zal waargenomen worden.

O. M. DACOSTA,
P. M. DACOSTA.
Curaçao den 13den Juny, 1816.

'S GRAVENHAGE DEN 2 JANUARY.

Wy WILLEM, by the Gratie Gods, Koning der Nederlanden, Prins van Oranje Nassau, Groot Hertog van Luxemburg, enz., enz., enz.

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen salut! doen te weten:

Alzoo wy in overweging genomen hebben, dat het, volgens een voorstel, op den 27sten September laatstleden, door de staten-generaal aan ons gedaan, der natie aangenaam zoude zyn, dat een openlyk bewys van goedkeuring en dankbaarheid aan onzen beminden zoon den prinse van Oranje gegeven wierd, wegens de hardnekkige verdediging van den post by *Quatre-Bras*, op den 16den Juny 1815, en het lofwaardig aandeel door hem genomen aan den onsterfelyken slag by *Waterloo*;

Zoo is het, dat wy, den raad van state gehoord en met gemeen overleg van de staten-generaal, hebben goedgevonden en verstaan by deze:

Art. 1.—In onze residentie-stad *Brussel* zal, ten koste der publieke schatkist, een paleis worden aangekocht en behoorlyk gemeubileerd, en hetzelve vervolgens aan onzen beminden zoon den prinse van Oranje, als een bewys der nationale achting en erkentelykheid, in vryen en vollen eigendom worden overgedragen.

2.—Ten zelfden einde zal hem in vollen eigendom worden afgestaan het in het bosch van *Soignies* gelegen domein bekend onder den naam van het Park van *ter Vueren*' op eene behoorlyke wyze en zelfs des noods met eenige dominiale grondstukken vergroot, en na dat in hetzelve, mede ten koste van het ryk, een jagthuis zal zyn opgerigt.

3.—De overdragt van het Park van *ter Vueren*, met deszelfs aanhoorigheden, en van het te *Brussel* aan te koopen paleis, zal vry zyn van alle regten van registratie.

Lasten en bevelen dat deze in het Staatsblad en in het Officiele Dagblad zal worden geïnsereerd.

Lasten wyders en bevelen de ministeriele departementen en autoriteiten, wien zulks aangaat, aan de executie van het tegenwoordig besluit de hand te houden.

Gedaan in 's Gravenhage den 27sten December, des jaars 1815, het derde van onze regering.

(geteekend) WILLEM.
Van wege den koning,
(geteekend) A. R. FALCK.

ANTWERPEN DEN 23 DECEMBER.

Alhier is gedaan de volgende bekendmaking:

De Maire der stad Antwerpen geniet een levendig genoegen met aan zyne medeburgers bekend te maken, dat myn heer de baron *van Keverberg*, gouverneur dezer provincie, hem kennis heeft gegeven, dat zyne majesteit, door eene nieuwe daad van zyne grootmoedigheid jegens zyne getrouwe onderdanen van Antwerpen, op den 12 dezer maand, aan deze stad in vollen eigendom de Dokhavens, ten dienste van den koophandel, met alle de daarby gelegen gronden en vry van alle hoegenaamde lasten, heeft toegestaan.

Welk eene schoone toekomst doet ons deze nieuwe milddadigheid niet vooruitzien, dewyl onze goede koning, in zyne standvastige vaderlyke bezorgdheid, zich niet bezig houdt dan met het geluk zyner volken, den voorspoed van den koophandel en den luister dezer plaats.

VERMOELEN.

—oOo—

Weenen, 15den April.—Het hof van crimineele justitie van Istria, heeft den kapellaan van Ospo, Francois Tomaz genaamt, en twe zyner medepligtigen in de verraderlyke moord aan Theresa Gilmee, een weduwe van vyftig jaren die alle hare eigendommen aan voornoemde Tomaz op lyfrente gegeven had gepleegt ter dood gevonnist. Uit de procedures blykt, dat Tomaz drie honderd guldens aan Zerbo en Zupiro beloofd had, om de ongelukkige weduwe te vermoorden, en dat terwyl zy deze verschrikkelyke misdaad door herhaalde slagen uitvoerden, den priester in zyn priesterlyk gewaad gekleed, met de ene hand zyn slagtoffer de zegening gaf, en haar tot boetvaardig te sterven vermaande, en met de anderen de yver der moordenaren ophitste. Hy is de derde dag na van zyn orden beroofd te zyn opgehangen.

Het volgende is een extract uit een byzondere brief van Altona van den 12den April.—Wy zyn verzekerd dat de Fransche generaal Lallemand zig aan boord van een schip in de Elba naar Noord Amerika heeft ingescheept. Papieren van Zwitzerland melden reeds, dat Joseph Bonaparte de grondlegger eener nieuwe republiek op de rivier van St. Lawrence is, en dat dezelve Nieuwe Vrankryk en deszelfs hoofdstad Parys genaamd zal worden. De stads poorten van Hamburg zyn weggenomen, en aan het gouvernement van Hanover verkogt geworden. De Altona's poort door de Franschen opgebouwt is voor 8000 mark verkogt, en zal naar stade dewelke een goede fortres zal uitmaken gebragt worden.

De jongste nieuwsen van St. Domingo melden, dat de President Petion groote toerustingen maakt om den oorlog tegen Christophe te vervolgen. Het heeft voorgeslagen zig aan 't hoofd van 20,000 man te plaatsen, en eerst naar de steden van St. Marc en Gonaives, welkers inwoners zyn zaak gunstig zyn te marcheren. Men dacht dat de onderneming zonder verwyl begonnen, en buiten twffel eindelyk met goede uitslag bekroond zal worden.

Uit de Nationale Intelligencer.—De Courant zegt, dat de uitgetrekte Americaansche eigendommen door Christophe te St. Domingo geconfiskeert, de onmiddelyke aandacht van de uitvoerende macht der Verenigde Staten vereisschen. Er zyn tien vaartuigen aangehaalt, bedragande volgens waardering 150,000 pattinjes.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaart zederd onze laatste.

INGEKLAARD—JUNY.

21. golet Twe Vrienden, Rose, Aruba
—— Julianna, De Popl, Maracaybo
bark Fortuna, Penso, Spaansche Kust
22. golet Maria, Martin, Aruba
—— Dianna, Beloque, Coro
24. —— Alexandria, Coolman, Aruba
—— Consolation, Isera, Spaansche Kust
—— De Waare Broeders, Gilbert, Aruba
—— N S del Carmen, Malobe, Po. Cabello
25. bark Conception, De Lacras, Sp. Kust
27. golet Antonella, Porje, Aruba
bark Catharina, Michel, St. Thomas

UITGEKLAARD—JUNY.

21. golet Consolation, Isera, Spaansche Kust
bark Fisgig, Soto, Coro
golet Twe Vrienden, Maymo, Aruba
25. —— El Rosario, Montero, Maracaybo
bark Leonora, Danies, Spaansche Kust
26. golet Waare Broeders, Gilbert, Maracaybo
—— Adventure, Lopez, Spaansche Kust
25. —— Isabella, Lozado, ditto
—— Mary, Alle, Sammana
—— N S del Carmen, Molabe, Po. Cabello

De bark Catharina van St. Thomas heeft brieven van dat eiland van de 21sten, en van Carupano van den 10den dezer aangebragt.—De laatste behelzen een omstandige verhaal wegens de uitslag der landing van generaal Bolivar te Carupano, die de vereniging van alle de inwooners van de kust van Guiria tot die plaats, ten voordeele van de Independentie tot gevolg gehad heeft.

Die van St. Thomas melden de aankomst aldaar van twe goletten geladen met cacao, die door de expeditie onder Bolivar genomen zyn, welkers bedrag onmiddelyk in de meest benodigde artikelen is besteed geworden. Gemelde goletten met nog vier andere vaartuigen, geladen met alle soort goederen, en een aantal passagiers zo emigranten van Venezuela als vreemdelingen om zig by de independente armee te voegen, waren reeds gereed om te rug te keren.

Een gedeelte uit gemelde brief verdiend zo zeer aangemerkt te worden, dat wy deselve woordelyks laten volgen.

"Dan, niets strekt my tot meer genoegen dan de hooge lof die men aan onze chefs voor hunnen goed gedrag toezwaaid. Bolivar schynt van de lessen die hy op de school van tegenspoed bekomen heeft gebruik te maken. Oprechtheid, vroomheid, rechtvaardigheid, en een onbepaalde yver tot het ophouden ener militaire tucht, zyn de deugden die dien waardige opperhoofd, in zyne daden aan den dag legt. De oorlog tot de dood heeft opgehouden—en de Spaansche gevangen worden met alle menschlievendheid behandeld. De Inboorlingen worden als verloste slaven aangemerkt, en men spaart geen moeyte om hun alle vriendelykheid te betonen. Het plunderen op de plaatsen die genomen worden is geheel verboden, en zo het steelen als verkragten ten strengste gestraft.

"Een Indiaanine die een dier pointen overtreden had is met de dood, en twe anderen zyn op het plein te Carupano op eene voorbeeldige manier gestraft geworden, welke billyke en edelmoedige gedrag, terwyl het aan beide partyen voldoening geeft, en de goede uitslag van de expeditie verzekerd, doet my tevens aan Bolivar als een der gelukkigste aller menschen, die reeds voor de twede maal vryheid voor zyn land verworven heeft aanschouwen."

BULLETIN No. 3.

Van de armee tot verlossing van Venezuela.

Op den 26sten laatstleden is het esquader uit de noordelyke haven van Margarita gezeilt, en op den 31sten te vyf uren nademiddag kwam het zelve te Carupano in front van de battery van Santa Rosa, alwaar de Spaansche vlag waayde ten anker.

Op den 1sten met het breken van den dag, eischte den commandant in chef der Republicaansche expeditie de plaats van den Spaansche commandant op, met bedreiging van deselve zo niet stormenderhand te zullen nemen—doch hy zond een mondelyke antwoord seggende, zig niet te willen overgaven.

De kolonnen onder den generaal majoor Mariño, generaal Piar en den kolonel Soublete bestemt tot de landing, begonnen dus haare bewegingen aan de linkerzyde bovenswinds van gemelde battery, en namen bezit van de byna ongenaakbare hoogtens die de stad beschieten, na een vruchtelooze en slegt aangehoude vuur gedurende twe uren te hebben uitgestaan.

De battery Santa Rosa en de vliegende artillery der Spanjaarden maakte gestadig vuur op het esquader. Generaal Piar viel den vyand met een goede uitslag van achteren aan, zo dat wy zonder het geringste verlies de plaats innamen.

Onze troepen hebben byna geen schot gedaan, en hadden slegts door steile ondoorgankelyke bergen te marcheeren—onze overwinning was volledig. Doch de ontvlugting van den vyand niettegenstaande haare voordelige positie, artillery en kavallery was schandelyk.

De Spanjaarden hebben alles wat zy hadden gezamentlyk met de brigantyn Indio Bello en de golet Fortuna die in de baay geankerd lagen in onze handen gelaten. Onze buit is groot.

Uit hoofde van het in bezit nemen van Carupano hebben de Spanjaarden de plaats van Cariaco tot Guiria verlaten. Onze communicatie met Maturin zo te land als door de Golf Triste is vry.

Hoofd kwartier van Carupano den 3den Juny 1816, het 6den jaar van de independentie.

By absentie van zyne excellentie den generaal majoor

LOUIS DUCOUDRAY DE HOLSTEIN.
2de van de Staf.

MARGARITA.

OPEISSCHING.

Hoofd kwartier op het Eiland Margarita den 13den May 1816, het 6den jaar.

Simon Bolivar kapitein generaal van de armeen van Nieuw Granada en Venezuela, aan den generaal Juan Bautista Pardo commandant in chef over de Spaansche troepen te Pampatar.

Generaal—Door myne medeburgeren met 't bestieren hunner pogingen tegens de ongehoorde tiranny der Spaansche overheden te Venezuela belast zynde, acht ik het myn plicht deze veldtogt met een daad van menschlievendheid te beginnen, door aan de zeelieden die op de deze haven blokeerende vaartuigen gediend hebben en gevangen zyn genomen vergiffenis te schenken, en daar door van onze kant den oorlog tot de dood die de Spaansche natie onteerd en America verwoest heeft te doen ophouden, en dienvolgens het recht des oorlogs zonder die der menschen die tot heden op zulk een schandelyke manier vertrapt geworden is te schenden, haar volle kragt te doen verkrygen. De nevensgaande publicatie die ik de eer heb aan u optedragen, is een onsterflyke gedenkteken onzer bescheidenheid. Den waare krygsman steld slegts roem in zyn vyanden te overwinnen, doch niet in hun te vernielen. Gy zyt een officier van eer, en boven dien een inboorling van America—en kunt dus geen behagen scheppen in den verderflyke oorlog die ons word aangedaan te verlengen.

Het lot des oorlogs schynt ons gunstig te willen zyn—wy hebben byna het gantsche eiland in bezit—wapenen en krygsbehoeften kunnen ons in jaaren lang niet ontbreken. De meerderheid onzer zeemacht is bekend. Gy zyt reeds geblokeert, en zult binnen wynig uuren belegert of stormenderhand genomen worden. Het garnisoen van Pampatar is wanhopig, en zal daar het zig tegens de macht onder myn bevel met geen mogelykheid kan verweeren, het slagtoffer uwer styfhoofdigheid en blindeheid worden. En ik weet dat byaldien gy de wetten van eer, die der menschheid en oorlog vergetende, door een eerlyke capitulatie de onnodige vernieling uwer ongelukkige medemenschen wygert voortekomen, het my ten hoogste grievelyk zal zyn na deze stap gedaan te hebben, de nakomelingen my het bloed dat vergoten staat te worden, te horen wyten. Doch ik hoop dat door de schriftelyke bewyzen myner menschlievendheid die ik na zal laten, zy rechtvaardig genoeg zal zyn, om de oorzaak dier slegting aan de schuldige Europeesche Spanjaarden te lasten te leggen.

[was getekend] SIMON BOLIVAR.

——o⁐o——

De volgende zyn de aanspraaken aan het Hof door Sir Robert Wilson en de Heer Bruce na hunne procedures geliindigd waren gedaan.

President,—Uedele deed my eergisteren te veel eer aan door te zeggen, dat ik de Fransche taal volkomen machtig was, integendeel, het vereischt al uwe toegevendheid, dat ik in dezelve zo myn erkentenis omtrent de vryheid door uedele my in myne verweering vergunt, als myn dankbaarheid aan den advocaat die met zo veel kunde als yver ons zo veel diensten bewezen heeft, poog aan den dag te leggen.

Niettegenstaande de beslissing van de kamer van aanklaging, heeft men alhier enige omstandigheden herhaald, die als tot de zaak niets doende, aan het hof niet hadden moeten voorgedragen worden—want hoe zeer myn misdaad slegts daarin bestaat, dat ik geschreven heb zo als ik dacht, vind ik my nochtans voor dit hof met de allerbeledigendste uitdrukkingen overladen.—Vryheid is het verlevendigend grondbeginzel onzer gouvernement, en die vryheid is steeds myn afgod geweest.

Myn politieke denkenswyze duld niet dat ik my met de staatkunde van vreemde natien zoude inlaten. Ondertusschen is het niet min waar, dat ik wel zoude wenschen dat ieder mensch vry en onafhankelyk was—doch dit is geenzins de wensch eener saamenzweerder.

Alleen zy die ongestoord haare plichten waarnemen, en in 't genot haarer voorrechten zyn, kunnen met waarheid gezegt worden vry te zyn; en gy ook myn Heeren, zult met ons hiervan overtuigd zyn, wanneer gy van de wettige gouvernement uwer koning wat langer zult genoten hebben.

Men heeft getragt de bewyzen myner misdadigheid uit onderschepte brieven te haalen. Het openbreken ener brief is in zig selve reeds een misdaad, dus heeft men door middel van een misdaad een strafwaardig feit tegen my willen bewyzen. Dit is nochtans het hoofdpunt niet waarop ik stå, dan ik heb het myne pligt geacht deze omstandigheid aantewyzen, en dezelve aan de overweging myner rechteren overtelaten. Doch wie heeft myne gedachten bekend, wie en door welke middelen zig van brieven meester gemaakt, die slegts geschikt waren voor het oog van een broeder, van een man wiers naam alleen een waarborg is zig bevat, van alles wat vermaard en getrouw mag gerekend worden, by die natie waarvan hy steeds een der yverigste en verlichtste ondersteunzels geweest is?

Omtrent de beschuldiging van Lavalette uit Vrankryk geleid te hebben, zal ik u niet lang ophouden. Het feit is bekend, ik heb dus slegts op de beweegredenen aangehouden.

Het is waar, dat de Heer Lavalette met wien ik in geen bysondere betrekking stond, my en alle andere klassen van lieden in Vrankryk een belang inboezemde, die door de smertelyk opofferingen, de innemende verkleefdheid, en de wel berekende stoutmoedigheid van Madame Lavalette grotelyks vermeerderde; en waar is de man die zonder smert en verdriet, het geluk dier deugdzame en voor altoos beroemde vrouw, in ongeluk en waanhoop zoude kunnen zien verkeren? Het is mede waar, dat ik de Heer Lavalette als een man die op een tydstip van revolutie voor een lontere politieke overtreding gedoemd was, en zig op zyn onschuld en op de trouw der traktaten verlatende vrywillig had overgegeven, als onze belangneming verdienende beschouwd heb. Doch ik verklaar dat deze overwegingen hoe machtig zy ook mogen zyn, geen onmiddelyke invloed om my tot myn besluit te doen overgaan gehad hebben. Het appel op onze menschlievendheid, op onze persoonlyke karakter, op onze nationale edelmoedigheid, de verantwoordelykheid waarin wy ons oogenblikkelyk gesteld vonden, om tusschen het leven en de dood dier ongelukkige man, en boven al van een ongelukkige vreemdeling te beslissen. Dat appel was gebiedend, en gedoogde ons niet enige andere aanspraaken die hy op onze goede wil moog hebben, in aanmerking te nemen. Ja haar stem gehoorzaamenden, hadden wy voor een onbekend of ongeacht persoon, zelfs voor een vyand die tot ongeluk vervallen was het zelfde gedaan.

Het kan zyn dat wy onvoorzigtig gehandeld hebben, doch wy verkozen liever in dat verwyt te vervallen, dan dat men ons de lage verlating van hem die zig vol vertrouwen in onze armen geworpen had te lasten zoude mogen leggen. Ja ik beweer, dat die zelfde lieden, die zonder onze beweegredenen, ofte de bysonderheden onzer gedrag te kennen ons belaakt hebben, hadden wy de Heer Lavalette door te wygeren hem te willen redden, aan een gewisse dood blootgesteld, de aller eerste zouden geweest zyn, om ons als lafhartige bloodaards te brandmerken.

Wy onderwerpen ons in veiligheid aan de beslissing van onze rechteren. En is het dat gy ons voor het overtraden uwer stellige wetten moog doemen, zo zullen wy ons ten minste wegens de verbreking der eeuwigdurende voorschriften van deugd en menschlievendheid, geen verwyt te doen hebben.

De President aan de Heer Bruce gevraagd hebbende, of hy nog iets tot zyn verwering had bytevoegen zo zeide hy 't volgende:—

President.—Ik verschyn thans voor een Gerechtshof, beschuldigd van in de ontvluchting van Lavalette medewerkzaam te zyn geweest—zo het een misdaad is iemand het leven te hebben behouden, dan belyd ik schuldig te zyn.

Ik verlang geen ydele glorie met het geen ik gedaan moog hebben te behaalen—myn menschlievenheid wierd aangesproken, en myn eer gebood my daaraan te voldoen.—Had de beschuldiging zig slegts tot de zaak van Lavalette bepaald, ik zoude u wynig meer te zeggen hebben,—maar ik ben ook beschuldigd gewor-

den van tegens het politieke systema van Europa aangespannen, en de Franschen tot het opvatten van wapenen tegens hunnen koning te hebben aangespoort :—het is waar dat deze ongerymde, bespottelyke, en van alle grond beroofde beschuldiging, die gansch Europa verwondert en verontwaardigt heeft, door de kamer van beschuldiging verworpen is geworden, doch niettegenstaande deze verwerping, gaat men als nog te werk op de beweegredenen waarom dezelve gemaakt wierdt. De Procureur General heeft in zyn eisch zig veroorloofd te zeggen——

N. B. *Hier wierdt de Heer Bruce door den president in de rede gevallen, zeggende ; aangeklaagde, gy spreekt de Fransche taal zeer wel, neem dus uwe woorden in acht, wanneer gy van een magistraat, ja van zulk een achtbaare magistraat spreekt ; waarop de Heer Bruce vervolgde :*—

De Procureur Generaal heeft gezegt, dat ik met verderflyke beginzelen tegens de maatschappy bezield ben—dat ik uit den aart een vyand ben van alle goede orde en regering,—dat ik alle koningen, alle Rechtvaardigheid en menschlievendheid haat, en slegts een vriend der verdeeldheden en partyschappen van alle landen ben ; dit zyn ik beken het gewigtige beschuldigingen—doch de opheldering die ik wegens myne beginzelen hier laat volgen, zal een beslissend antwoord tegens deze lasterlyke betichtingen zyn.

Ik zal my in geen overnatuurkundige onderzoek wegens de rechten van den mensch, noch in enige staatkundige uitweidingen inlaten, en my slegts bepalen tot een tafreel der beginzelen, waardoor ik in myne politieke handelingen steeds ben geleid geworden.

Ik ben een Engelschman geboren.—Ik bemin met een geestdryvende yver de constitutie myner land—wel te weten—de constitutie zo als dezelve by de glorieryke revolutie van 1688 is bepaald geworden,—want het was op dat tydstip, dat die overschoone en algemene verwondering-barende regeringswyze gevormd wierd, die andere volkeren tot voorbeeld diend, ons land by uitzondering het gewisse land van vryheid heeft doen noemen, en aan ons de verdiende loftuiting van den wysgeer Montesquieu die niet alleen het erfdeel van Vrankryk, maar van de gantsche Waereld is, doen erlangen terwyl hy van ons gezegt heeft—"De Engelschen zyn de enigste onder de volken der waereld, die van hunne godsdienst, hunne wetten en hunne koophandel gebruik weten te maken."—Dus mag de voorspoed, Grootheid, en vryheid van Engeland, van de revolutie van 't jaar 1688 afgerekend worden.

Ik ben verpligt te bekennen, dat byaldien deze beginzelen die de myne en der constitutie myner land zyn, tot verbreking van alle schyn van goede orde en gouvernement strekken, en my een vyand van koningen, van rechtvaardigheid en menschlievendheid doen zyn, ik ook de schuldigste aller menschen ben en myn aanklager gelyk heeft—doch zo in het tegenovergestelde, Engeland aan die beginzelen haare beschermende en wyze wetten verschuldigd is, waar door onze persoonen, onze eigendommen en onze godsdienst veilig zyn, en wy daar door van een volk die door natuur of het geval schraal bedeeld is, tot de gelukkigste, de best geregeerde en bloeyenste natie van Europa gemaakt zyn, dan ben ik bevoegd te zeggen, dat deze beschuldigingen niets dan een verwarde lastertaal zyn. Nu, deze zyn de beginzelen en gevoelens van die Wilson, en van die Bruce, van dewelke den Advocaat Generaal op zulk een onbehoorlyke manier gesproken heeft—Ik heb dien van myne voorvaderen ge-erfd, en zal hun ook ten grave medenemen.

Het is u aangetoond geworden, dat er geen betrekking tusschen ons en de andere beschuldigde persoonen plaats had. Ik heb noch de ketenen noch de poorten der gevangenisse geschonden. Ik liep niet als een Don Quixote avontuuren opsoekende, maar, een ongelukkige man koomt en vraagt myn bescherming, hy toont een volle vertrouwe in myn karakter te hebben, steld zyn leven in myn handen en beroept zig op myn menschlievendheid—wat zoude men van my gezegd hebben, byaldien ik hem aan de politie had aangegeven? Dan zoude ik zekerlyk de dood waarmede ik zedert bedreigt ben geworden verdient hebben—wat mag ik, wat denkbeeld had men zig van my gemaakt, byaldien ik hem myn hulp ontzegd had? ik had als een fielt, een schelm, als een man zonder beginzelen, zonder eer zonder woord, zonder edelmoedigheid aangemerkt geworden, en my zekerlyk de verachting van alle goede menschen rechtvaardiglyk op den hals gehaald, doch myn heeren, er waren nog andere beweegredenen die my daartoe deden besluiten—daar was iets romanachtig in het geval van Lavalette—zyn wonderbare ontkoming uit de gevangenis, de wrede onzekerheid tusschen leven en dood waarin hy gedurende zulk een lange tyd geweest was, de edele medewerkzaamheid zyner echtgenoot die *Fransche Alcesta*, haar heldhaftig gedrag die in de geschiedenissen der waereld steeds zal blyven praalen, al dit trof my zo zeer, en veroorzaakte zulk een levendige deelneming in myn gemoed, dat ik derselvers aandrang niet wederstaan kon.—En buiten dien, had ik het voorschrift van uwe La Fontaine die in oprechtheid zo veel gezegd heeft voor oogen, te weten.

Dans ce monde il se faut l'un l'autre secourir ;
Il se faut entr'aider : c'est la loi de nature."

(DAT IS)

De onderlinge hulp, de bystand in dit leven ;
Is hier op aard' een wet door de natuur gegeven.

Myn Heeren—ik ben nog jong, doch heb veel gereisd, veele landen gezien, en met zo veel aandagt mogelyk, de gebruiken der verschillende volkeren onderzogt, en ik heb steeds ondervonden, dat zelfs onder de wreedste, onder die volkeren die zig by na nog in de eerste staat der natuur bevinden, het als een allerheiligste plicht geacht wordt, hem die zig onder hunne bescherming begeeft te helpen en de hand te bieden, dit is een plicht hun door hunne godsdienst, hunne wetten, en hunne gewoontens voorgeschreven. Een Bedouin uit de woestyne, een Druze van den berg Lebanon, zoude veel eerder zyn leeven opofferen, dan ooit iemand die zig tot zyn woning als tot een vryplaats begeven had te verraaden. Hy ziet naar land noch misdaad, doch volgt steeds de ingevingen der menschlievendheid—der Gastvryheid ; daar ik nu tot de beschaafde klasse behoor, dagt ik het myn pligt te zyn, het voorbeeld dier deugzaame hoe zeer onbeschaafde lieden te moeten volgen ; en ik kon my niet verbeelden, dat onder een volk vermaard voor haare gevoeligheid, voor haare menschlievendheid en ridderlyke aart, een volk die onder haare koningen een Hendrik de IVde, een voorbeeld aller vorsten (en gave God dat alle koningen hem geleken) mag reenen, die onder hare helden een Bayard teld, de volmaakste aller helden, zonder vrees, zonder verwyt, welkers zinspreuk steeds geweest is, zyn ongelukkige mede mensch behulpzaam te zyn. Ja ik herhaal het, dat ik niet geloven kon, dat onder zulk een volk, het een Engelschman ooit een misdaad zoude gerekend worden, een Franschman het leven behouden te hebben.

Myn Heeren, Ik heb onbewimpeld als een eerlyk man, u de volle waarheid omtrent het deel die ik in de ontvluchting van Lavalette gehad heb voorgedragen, en onaangezien het gezag die ik voor de hoogachtbaarheid der wetten gevoel, onaangezien de eerbied die ik aan deze gerechtshof verschuldigd ben, kan ik zonder de achting die ik aan my zelve verschuldigd ben te kort te doen niet verzwygen, dat ik in het geringst geen berouw gevoel over het geen ik gedaan heb.

Letters have been received here by the sloop Catharina from St. Thomas, dated the 21st, and from Carupano the 10th inst. The last contain a detail of the results of the landing of general Bolivar at Carupano, the consequence having been a general union of the inhabitants from the coast of Guire with those of that place, in favor of the Independence.

The letters from St. Thomas mention the arrival at that island of two schooners from Curapano, laden with cocoa, taken by the expedition under general Bolivar, where the cargoes were sold, and the proceeds immediately employed in purchasing the most necessary articles. The said schooners were about to return to Carupano, with four others laden with all kinds of goods, and a great number of passengers, as well emigrants from Venezuela, as foreigners who are going to join the independent army.

A paragraph in one of these letters claims some attention, and we, therefore, give it literally as follows :—

" But nothing is more flattering to me than the general high praise bestowed on the conduct of our chiefs. Bolivar, seems to have profitted very much in the school of adversity. Sincerity, justice, probity, and a most ardent zeal to keep a proper military discipline, are the virtues displayed by that chief in this first attempt. The war of death has ceased, and the Spanish prisoners are treated with humanity. The natives are looked upon as redeemed slaves, and in consequence no pains are spared to show them every kindness, plundering of the places they subdue is entirely prohibited, and robbery punished with the same severity as violation or other misconduct. The infringement of one of those restrictions has been punished with death on an indian woman, and two others were chastised in a most exemplary manner in the square of Carupano, which equitable and generous conduct giving satisfaction to all parties, and insuring success to the undertaking, makes me look upon Bolivar as the most happy of mortals by restoring his country to liberty a second time."

FROM MARGARITA.

SUMMONS.

Head-Quarters, Margarita, May 13, 1816. —The 6th year.

Simon Bolivar captain general of the armies of New Granada and Venezuela, to general Don Juan Bautista Pardo, commander in chief of the Spanish forces at Pampatar.

General—Intrusted by my fellow citizens with the direction of their efforts against the unprecedented tyranny of the Spanish chiefs in Venezuela, I consider it my duty to begin this campaign with a grand act of humanity, by forgiving the prisoners on board the blockading vessels belonging to this island, and by these means to put an end on our part to the war of death, which dishonours the Spanish nation, and has desolated America ; at the same time restoring the rights of war, without infringing those of humanity, which in such a shameful manner have been trampled upon till the present moment. The annexed proclamation which I have the honour of addressing to you, is an everlasting monument of our moderation. A true warrior places his sole glory in subduing his enemy, but not in destroying him. You are an officer of honor, and besides a native of America. You, therefore, will find no pleasure in prolonging the war of destruction that they are making against us. The chance of arms seems to be entirely inclined in our favor. We are almost in possession of the whole island ; all its inhabitants have enlisted themselves under our colors. We have arms and ammunition for many years to come ; the superiority of our marine is indubitable. You already are blockaded, and soon will be besieged or taken by storm. The garrison of Pampatar is in a state of despair, without being able to make any succesful defence against the forces under my command, and must fall a victim to your blind tenacity. If, therefore, forgetting the laws of humanity, of honor, and of war, you should refuse to avoid the unnecessary destruction of your unhappy comrades, by rejecting an honorable capitulation, it will be painful to me to hear posterity accuse me of the waste of blood about to be shed in Venezuela and New Granada. But it will be a consolation to me to have it in my power to leave them such genuine proofs of my philanthropic sentiments, which I hope will be sufficient to cause the blame thereof to be laid entirely on the guilty European Spaniards.

[Signed] SIMON BOLIVAR.

BULLETIN No. 3.

Of the Liberating Army of Venezuela.

On the 25th of last month the squadron left the northerly port of Margarita, and on the 31st, at five o'clock in the morning, came to an anchor at Carupano, in front of the battery of Santa Rosa, where the Spanish colours were flying.

On the 1st of June, at day break, the commander in chief of the Republican forces summoned the Spanish commander to surrender the place, or that he would take it by storm. The reply he gave was verbal, and in the negative.

The columns intended for the landing under major-general Mariño, general Piar, and col. Soublete, then commenced their operations to the left, to the windward of said battery, and after two hours of an ineffective fire, badly supported, they took possession of the almost impenetrable heights that command the town.

The battery of Santa Rosa, and the Spanish flying artillery, kept up a constant fire upon the squadron. General Piar having attacked the enemy in the rear, with great success, we finally took possession of the place without any loss whatever.

Our troops only marched through steep and impassable rocks, without almost firing a gun ; our victory has been complete. The flight of the enemy, notwithstanding their superiority in situation, artillery, and Cavalry, was shameful. The Spaniards left all they had in our possession, together with a brig called Indio Bello, and the schooner Fortuna, which were at an anchor in the bay. Our spoil is considerable.

In consequence of the occupation of Carupano, the Spaniards abandoned every place from Cariaco to Guiria. Our communications with Maturin, as well by land as by the Gulph Trieste are free.

Head-quarter of Carupano, the 3d of June, 1816, the 6th of the independence.

In absence of his excellency the major gen.

LUIS DOUCOUDRAY DE HOLSTEIN.
2d of the Staff.

The following are the Addresses delivered by Sir Robert Wilson and Mr. Bruce, after the proceedings against them were closed:—

The proceedings having closed, Sir Robert Wilson rose, and, with a dignified assurance, delivered a speech, of which the following is the substance.:

Mr. President, you did me too much honour, the day before yesterday, in telling me that I was perfectly familiar with the French language; on the contrary, I have need of all your indulgence in endeavouring to express to you how very sensible I am of the liberty you have allowed to my defence, as well as to express our gratitude to the advocate who has afforded us his services with as much talent as zeal.

Notwithstanding the decision of the chamber of accusation, circumstances have been reproduced here which ought to have remained foreign to the discussion before the court. I have been overwhelmed before you with the most offensive expressions; and yet all my crime consisted in writing as I thought. Liberty is the vivifying principle of our government, and that liberty was always my idol.

My political creed forbids to mix in foreign politics. Yes, I would wish to see all men free and independent, and that is not the wish of a conspirator.

The exercise of their duties and of their rights is the prerogative of men truly free; and you, gentlemen, like us, will be convinced of this, when you shall have longer enjoyed the constitutional government of your king.

It is from intercepted letters that proofs of criminality have been endeavoured to be derived against me. The violation of correspondence is a crime: thus it will have been by the aid of crime that it has been wished to prove against me a correctional offence. I do not dwell upon this point; but I thought it my duty to point out this circumstance to the mediation of the jury. But who gave publicity to my thoughts? Who laid hold of, and by what means, a correspondence addressed solely to the eyes of a brother, and of a personage whose name alone carries with it a guarantee of all that is most illustrious and loyal in that nation of which he has constantly been one of the most zealous and enlightened supporters?

It is true that M. Lavalette, with whom I had no particular connexion, had inspired me with an interest which I shared with all classes of society in France. The painful sacrifices, the interesting devotedness, the well calculated audacity of Madame Lavalette, had singularly increased that interest; and where is the man who would have seen without pain and regret the happiness of that virtuous and for ever illustrious woman close in misfortune and in despair? It is true, also, that I looked upon M. Lavalette as a man condemned at a period of revolution for an offence solely political, and who, having freely given himself up, trusting to his innocence and the presumed faith of treaties, merited all our interest. But I declare that these considerations, however powerful, had a very secondary influence on my determination.

The appeal made to our humanity, to our personal character, and to our national generosity; the responsibility thrown upon us of instantly deciding on the life or death of an unfortunate man, and above all of an unfortunate stranger!—this appeal was imperative, and did not permit us to calculate his other claims to our good will. At its voice we should have done as much for an obscure unknown individual, or even for an enemy who had fallen into misfortune.

Perhaps we were imprudent: but we would rather incur that reproach than the one we should have merited, by basely abandoning him who, full of confidence, threw himself into our arms: and these very men who have calumniated us, without knowing either the motives or the details of our conduct—these very men, I say, would have been the first to stigmatise us as heartless cowards, if, by our refusal to save M. Lavalette, we had abandoned him to certain death.

We resign ourselves with security to the decision of the jury; and if you should condemn us for having contravened your positive laws, we shall not at least have to reproach ourselves for having violated the eternal laws of morality and humanity.

M. the President having asked Mr. Bruce if he had any thing to add to his defence, Bruce spoke as follows:—

I appear before a court of justice, on an accusation of having contributed to the escape of Lavalette: if it is a crime to have saved the life of a man, I avow that I am guilty.

I do not wish to derive any vanity from what I have been able to do: an appeal was made to my humanity, and my honour imposed on me the obligation of answering it. If the accusation had been confined to the affair of Lavalette, I should have but few words to say to you; but I have been accused of having conspired against the political system of Europe, of having excited the inhabitants of France to take arms against the authority of the King.—It is true that this charge, absurd, ridiculous, destitute of all foundation, and which has excited equal astonishment & indignation through out all Europe, has been rejected by the wisdom of the chamber of accusation. But although this accusation has been rejected, the motives on which it was founded still subsist. The Procureur-General, in his act of accusation, has allowed himself to say——

M. the President.—Accused, you speak French with great facility; in speaking, therefore, of a Magistrate, and of so respectable a Magistrate, measure your expressions.

Mr. Bruce continued.—The Procureur-General said that I am one of those persons who are imbrued with anti-social doctrines; that I am an enemy, from principle, of all order and government—an enemy, from principle, of all Kings, of justice, and of humanity; and the friend of the factions in all countries. These, it must be confessed, are grave accusations; but the explanation which I am going to give of my principles will be a conclusive answer to the calumnious allegations.

I shall not enter into metaphysical abstractions on the rights of men, nor into digressions on politics: I will confine myself to a description of the principles which have always directed my political actions.

I was born an Englishman! I love with enthusiasm the constitution of my country—that is to say, the constitution as established by our glorious revolution of 1688. It was then that was formed that beautiful system of Government which excites so universal an admiration, which serves as a model to other nations, which makes our country called, by distinction, the classic land of liberty, which earned for us the deserved eulogium of the philosopher Montesquieu, who is the patrimony not only of France but of all the world, and who said of us—"The English are the only people in the world who know how to make use of their religion, their laws, and their commerce." From the revolution of 1688 may be dated the prosperity, the greatness, and the liberty of England.

I am bound to say, that if these principles, which are mine, and which are those of the Constitution of my country, are subversive of all idea of order and good government, and make me the enemy of Kings, of justice, and of humanity, I am then the most guilty of men, and my accuser is in the right.

But if, on the contrary, these are the principles which procured for us our protecting laws, which secure to us our persons, our properties, and our religion, which have made of a people little favoured by nature or by fortune the most happy, the best governed, and most flourishing nation of Europe, I have a right to conclude that the accusation is nothing but a revelling calumny. Yes, such are the principles of that Wilson and of that Bruce, of whom the Advocate General spoke in so indecorous a manner. I inherited them from my ancestors:—I shall carry them to my grave.

As to the affair of M. de Lavalette, politics had nothing to do with it: I was moved only by the sentiments of humanity. You have seen, from my interrogatory, that I was hardly acquainted with him. It is true, that the goodness of his character, the amiability of his disposition, and the sweetness of his manners, had inspired me with a greater interest than is usually felt for a person whom one has seen so little. I was never at his house: he had never been at mine: and it was here, where I appear as an accused person, that I had the honour of seeing, for the first time, that virtuous and interesting wife, and have been enabled to pay her the homage of my devoted and respectful admiration.

It has been demonstrated to you, that there was no connection between us and the other persons accused. I respected the chains and gates of the house of justice. I did not go, like Don Quixote, in quest of adventures: but an unfortunate man comes and asks my protection; he shews a confidence in my character; he puts his life in my hands; he appeals to my humanity! What would have been said of me if I had denounced him to the police? I should then have deserved that death with which I have since been threatened. What do I say? What would have been thought of me if I had refused to protect him? I should have been looked upon as a paltroon, as a man without principle, without honour, without courage, without generosity—I should have deserved the contempt of all good men. But, gentlemen, there were other considerations which decided me. There was something romantic in the story of Lavalette. His miraculous escape from prison, that cruel uncertainty between death and life in which he so long remained—the noble devotedness of his wife, that French Alcestis—her heroic action, which will live in history—all struck my imagination, and excited in my heart an interest so lively, that I could not resist its impulse: besides, as your La Fontaine says, who in his simplicity has said every thing.

Dans ce monde il se faut l'un l'autre secourir;
Il se faut entr'aider: c'est la loi de nature."

Gentlemen—I am yet young, but I have travelled a great deal: I have seen many countries, and have examined, with all the attention of which I am capable, the customs of the people. I have always observed, even among the most barbarous nations, among those who are almost in a state of primitive nature, that it is a sacred thing among them to succour those who have recourse to their protection: it is a duty enjoyed by their religion, by their laws, by their customs. A Bedouin of the Desart, a Druse of Mount Lebanon, would rather sacrifice his life than betray the man who had fled to him for an asylum: whatever be his country, whatever his crime, he sees only the duties of humanity and of hospitality: I, a civilized man, thought it my duty to imitate the virtues even of barbarians. And I cannot persuade myself that, among a people celebrated for their sensibility, their humanity, and their chivalrous character—which reckon among their kings a Henry IV. that model of a prince—and would to God all kings were like him—which reckon among their heroes a Bayard, the completest of all, without fear and without reproach, whose device was always to succour his fellow creatures—I cannot believe that, among such a people, an Englishman can be condemned for having saved the life of a Frenchman.

Gentlemen, I have confessed to you with all frankness and honour, the whole truth with respect to the part I took in the escape of Lavalette, and, notwithstanding the respect which I entertain for the majesty of the laws—notwithstanding the respect which I owe to this tribunal, I cannot be wanting in the respect which I owe myself, by avowing that I feel the least repentance for what I have done.

Gentlemen, I have now said all: I leave you to decide upon my fate, and I emplore nothing but justice.

From the Bremen Gazette of 16th March.

"All the villages on the left bank of the Nogat, viz. 17 [illegible] places, containing above 4000 inhabitants in 600 houses are under water. The country is from 6 to 16 feet under water and looks like a sea. The people have fled into the upper stories and the higher buildings in the neighbourhood. Many of the forsaken houses threaten to fall. The distress is very great, particularly among the poor, who, for want of boats, are cut off from the neighbouring large estates. In the smaller buildings, where the people have fled to the lofts, no fire can be made on the hearths. The children are crying for bread, and the parents wringing their hands in despair. The scene is truly deplorable."

Gedrukt, en Saterdags 's Morgens uitgeven,
By WILLIAM LEE,
Drukker van Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden.